

Hvordan bevare *Ikhlas* – noen få praktiske poeng

- Hvis du har gjort noen gode handlinger utelukkende for å tilfredsstille Gud, hjulpet noen eller utfører obligatoriske eller overtallige handlinger av tilbedelse, vit at du da aldri kan være sikker fra ondskapen til Satan og din beskjedne selv (*nafs al-ammarah*) til livet ditt er over.
- Du må passe på, fordi lavt selvbilde kan gjøre at du snakker om det foran dine venner eller bekjente, eller at du gir uttrykk for det med beskjedne hint uten å direkte nevne det. For eksempel, om du regelmessig utfører nattbønnen, kan det hende at du om du har lav selvtillit prøver å hinte ved å snakke godt eller dårlig om været ved daggry eller ved ropet for fajr bønnen, dermed forurenser du handlingen med *riya*. Du må derfor stå imot slike tendenser.
- Du bør passe på deg selv som en lege eller sykepleier, og ikke la det opprørsk i deg komme ut av kontroll; for ett øyeblikk med forsømming kan gi mulighet til å bryte dens grenser og lede dine oppriktige handlinger til å bli ødelagte. Rensing av intensjon fra alle nivåer av dualitet (*shirk*) og å vise seg frem (*riya*), konstant årvåkenhet over det, og dens utholdenhet gjør det til en vanskelig oppgave.
- Prøv å minne deg selv på dine plikter og døm din intensjon og dine handlinger i lyset av følgende vers fra Koranen: Si: "Min bønn og min andakt, mitt liv og min død, alt tilhører Gud, all verdens Herre."
- Så lenge du har egoisme, kjærlighet til posisjon og makt, selv om du tar ett steg mot anskaffelse av Gudommelig kunnskap eller spirituell dyktighet, vil disse til slutt søkes for egoistiske mål. Det å søke Gud og det og søke disse tingene, kan ikke gå sammen. Heller, hvis Gud er søkt for sin egen del, vil det ultimate målet være selvet og egoet. [Al-Khumayni, *Forty Hadith*, chapter 20, p.8]

Konklusjon:

Det første steget i reisen mot Gud er å avskaffe egenkjærlighet og knuse hodet av egoisme under foten. I den grad at man lykkes i renselsen av sitt hjerte fra egenkjærlighet, vil kjærligheten til Gud entre det på same måte og det vil også renses fra skjult *shirk* (egoisme). Profeten Muhammad (s) sa: "**Den som vier seg oppriktig til Gud I førti dager, visdommen vil flomme fra hans hjerte til hans tunge.**" [Al-Suyuti, *al-Durr al-Manthur*, vol.2, s. 237]

For å finne ut mer om autentisk Islam, besøk:

<http://al-islam.org/faq/>

Vi har åpenbart deg skriften med sannheten, så tjen Gud, idet du vier Ham din religion i oppriktighet.

(Qur'an, 39:2)

Profeten Muhammad (s) sa: "Sannelig er det en virkelighet av hver sannhet og en tjener kan ikke nå virkeligheten av *ikhlas* om han ikke misliker at folk hyller han for handlingene han har gjort (bare) for Allahs skyld".

[Al-Majlisi, *Bihar al-Anwar*, vol. 72, s.304, hadith # 51]

Verdien av sjelen ...

Oppriktighet (*ikhlas*)

Imam Ja'far al-Sadiq (a), mens han forklarer ytring av Guds allmektighet, "*Han kan teste dere (for å se) hvem av dere som er mest rettferdig i gjerningene sine.*" (67:2) sa: "Det betyr ikke den av dere som gjerningene er mange, men en som er rettmessig i sin adferd, og denne rettmessigheten er ingenting annet en frykt for Gud og oppriktighet i intensjon (*niyyah*) og frykt." Så la han til (a): "Å opprettholde en handling til den blir oppriktig er vanskeligere enn (å utføre) handlingen i seg selv, og oppriktighet av handlingen ligger i det at du ikke bør ønske at noen hyller deg for det utenom Gud den allmektige, og intensjonen overgår handlingen. Lo, sannelig er intensjonen handling i seg selv." Så resiterte han Koranverset: "Si: «Enhver handler på sitt vis (*shakilatihi*). Herren kjenner vel til hvem som er på rettest vei!» (17:84)" og la til, "*Shakilah* betyr *niyyah*."

[Al-Kulayni, *al-Kafi*, vol. 2, kitab *al- iman wa al-kufr*, bab *al-'ikhlas*, hadith # 4]

Virkeligheten av ikhlas

Ikhlas (oppriktighet) av intensjon, handling og så utholdenhet av *ikhlas* er den høyeste stasjonen av kjærlighet og komplett underlagt Gud. *Ikhlas* er definert og forklart som:

- Den ærefulle *arif* og den vise veifarerer, Khwajah `Abd Allah al-Ansari (qs) sier: "***Ikhlas betyr å rense handling fra alle urenheter.***" Og 'urenheter' betyr her ønsket om å tilfredsstille seg selv og andre skapninger.
- Den store lærde Shaykh al-Baha'i (ra) har berettet at folk av hjerte (*de som elsker Allah av hele sitt hjerte*) sier at: "***Ikhlas betyr å holde handlinger rene uten at andre enn Gud har en rolle i det og at den som utfører handlingen ikke burde ønske noen belønning for den i denne verden eller i det Hinsidige.***"

Og profeten Mohammad (s) sa at Allah (swt) sa: "***Ikhlas er en hemmelighet fra mine hemmeligheter og jeg setter det I hjertet på min tjener som er kjær for meg.***" [Al-Majlisi, *Bihar al-Anwar*, vol. 70, side 249, hadith # 24]

Hvem er Mukhlisun (de oppriktige)?

Gud den allmechtige har invitert Hans tjenere til seg selv ved å indikere at de burde rense sine sjeler fra andre enn Gud og få dem til å vende seg eksklusivt mot Han.

- *Mukhlisun* er de som tilber Gud på en slik måte at de ikke ser seg selv som i tjeneste og de legger ikke merke til denne verden eller dens folk. Dermed er de og deres handlinger totalt tilhørende deres Herre. Dermed er de i en tilstand av tilbedelse i '*din*' som Gud den allmechtige har valgt for Han selv og renset det fra en plett av assosiasjoner med andre enn Gud, og Han sa: *Lo, til Gud tilhører oppriktig allianse (al-din al-khalis). (39:3)*
- Det har blitt berettet fra den store gnostikeren al-Shaykh al-Muhaqqiq Muhyi al-Din Ibn al-'Arabi at han sa: 'Lo, til Gud representerer oppriktig troskap, fri fra plettene av troen på flere guder og egoisme. Og din overgivelse til Han bør være total, i hovedsak: attributtene, og handlingene av *din* burde opphøre å være relevant for deg. Lo, til troskapet ikke har blitt renset av virkeligheten, vil det ikke tilhøre Gud.'

Tilbedelsen av de oppriktige er avtrykket av manifestasjonen (*tajalliyat*) av den elskede (Gud) og ingenting passerer gjennom deres hjerter uten essensen av Den ene Gud.

Ikhlas er etter handling

Man må handle etter forsiktighet fordi noen ganger hender det at man gjør en handling prikkfritt, uten feil og mangler og uten *riya'* (å vise seg frem) eller *ujb* (egenkjærlighet) men etter handlingen blir han rammet av *riya'* gjennom å nevne det til andre, som det er pekt ut i følgende edle hadith:

- Imam al-Baqir (a) sa: "Utholdenhet er en handling vanskeligere enn selve handlingen." Han ble spurt, "Hva menes med utholdenhet i handling?" Han (a) svarte, "En mann gjør noen godheter mot en slekting eller bruker noe for Guds skyld, som er Den som ikke har noen partner. Deretter er belønningen for en god handling som er utført i hemmelighet skrevet ned for han. Senere om han nevner det for noen, vil det som har blitt skrevet ned tidligere, bli viskes bort og istedenfor blir belønningen for en handling gjort åpent skrevet for han. Om han nevner det igjen vil det bli skrevet ned som dårlig oppførsel av *riya'* (å vise seg frem) istedenfor belønningen som ble skrevet før.
- " [Al-Kulayni *al-Kafi, kitab al-'iman wa al-kufr, bab al-riya'*, hadith # 16]

Virkeligheten av handling er intensjon

- Det er oppriktig intensjon og rent formål som er avhengig av perfektjonen eller uriktigheten av '*ibadat* (tilbedelse) og dermed deres gyldighet eller ugyldighet. Spirituelle trekk utgjør sjelens primære karakter og handlinger, handlinger som er underdanige, utgjør den sekundære karakter. Og så lenge egenkjærlighet blir i hjertet og en person forblir i det undertrykte habitatet av seg selv, er han ikke en veifarende mot Gud (*musafir ila Allah*); heller er han en av de som klamrer seg til jorden (*mukhalladun ila al-'ard*). *Shirk* i '*ibadah*' som overgår alle sine nivåer er inkludering av den gode nytelsen og tilfredsstillelsen av noen andre enn Gud, uavhengig av om det er ens egen selv eller noen andre. Hvis det er for noen andres nytelse og for folk, er det *shirk* utad og *fiqhi riya'*. Hvis det er for ens egen nytelse (*rida*), er det gjemt og innvendig *shirk*. I synet av '*urafa'* (gnostikere) ugyldiggjør det '*ibadah* og gjør det uakseptabelt mot Gud. Eksempler på det er å utføre nattbønnen (*tahajjud*) for å øke ens levebrød, eller å gi *zakat* for å øke ens rikdom; selv om disse '*ibadat* er gyldige, og en som utfører dem regnes som å ha utført sin plikt og fullført kravene av *shari'ah*, utgjør de ikke oppriktig tilbedelse av Gud den allmechtige, heller ikke er de karakterisert med oppriktighet av intensjon og renhet av formål. Snarere er denne typen av '*ibadat* ett forsøk på å oppnå dagligdage formål og å søke gjenstander av beskjedne ønsker. Derfor er handlingene av en slik person ikke rette.
- Hvis en person utviser kjærligheten for denne verden fra sitt hjerte ved hjelp av selvdisciplin og vedvarende kamp mot sine dagligdage lyster, vil han være den samme i ensomhet og selskap, innad og utad. Og hvis noen forlater habitatet av seg selv for å migrere til Gud som nevnt i Koranen: "Den som utvandrer for Guds sak, vil finne mange muligheter på jorden. Hvis noen forlater sitt hus, idet han utvandrer til Gud og Hans sendebud, og så innhentes av døden, da påligger det Gud å utrede hans lønn ..." (4:100) og setter ut på en åndelig reise, og møter etterpå fullstendig utslettelse (*fana'-e tamm*), ligger hans belønning bare med Gud, den opphøyde.